

Het Haïtiaanse

De jaarlijkse Preventive Priorities Survey, uitgebracht door de Council on Foreign Relations (CFR), ondervroeg meer dan 500 Amerikaanse overheidsfunctionarissen, beleidsmakers en academici over de waarschijnlijkheid dat bepaalde gebeurtenissen dit jaar plaatsvinden en wat hun impact zou zijn op de Amerikaanse belangen. Het sorteerde deze onvoorziene gebeurtenissen in een driedelige ranglijst van potentiële hotspots en crises - althans vanuit het gezichtspunt van Washington.

DOOR YVONNE B. OLF

Interigerend genoeg werd in het rapport opgemerkt dat voor het eerst sinds 2008, toen het onderzoek onder de elites van het buitenlands beleid begon, de mogelijkheid dat een buitenlandse terroristische organisatie een massale aanslag op de Verenigde Staten of een bondgenoot zou plegen niet werd voorgesteld als een plausibele contingente.

„De meeste crises in Watchlist-landen zijn niet nieuw”,

schreef president en ceo van de International Rescue Committee (IRC) David Miliband in een voorwoord bij het jaarverslag. „Maar het feit dat deze crises langdurig zijn, maakt ze niet minder urgent. De belangrijkste reden waarom we zorgwekkende nieuwe recordniveaus van behoeften zien, is omdat drie belangrijke versnellers van crises - gewapend conflict, klimaatverandering en economische onrust - langdurige crises naar nieuwe extremen drij-

De Haïtiaanse revolutie is vaak beschreven als de grootste en meest succesvolle slavenopstand op het westelijk halfrond.

ven. En in sommige gevallen veroorzaken ze ook weer nieuwe crises.”

Het rapport 'Preventive Priorities Survey' spreekt onder andere grote zorgen uit over Haïti. Het land blijft verwickeld in een humanitaire crisis. De economische en politieke instabiliteit houdt aan en door een toename van bendegerelateerd geweld in en rond de hoofdstad Port-au-Prince zijn tienduizenden mensen op de vlucht geslagen. Wereldleiders debatteren over het sturen van troepen om het basisbestuur in het land te helpen herstellen.

Over Haïti is best veel te vertellen en daarom wil ik in dit opiniestuk dieper ingaan op de toch wel heel tragische geschiedenis die dit land kent.

In 2002 heeft de Amerikaanse schrijver en wetenschapper Richard Lee Turits een artikel

geschreven over 'Het Haïtiaanse bloedbad in de Dominicaanse Republiek in 1937'.

In oktober 1937 vond het meest flagrante genocidale bloedbad op het westelijk halfrond van de twintigste eeuw plaats in opdracht van de Dominicaanse dictator Rafael Leonidas Trujillo Molina, die het bevel aan zijn leger gaf om alle 'Haïtianen' te doden die in de noordwestelijke grens van de Dominicaanse Republiek wonen, dat grenst aan Haïti, en in bepaalde delen van de aangrenzende Cibao-regio. Tussen 2 oktober en 8 oktober stroomden honderden Dominicaanse troepen deze uitgestrekte regio binnen en, met de hulp van de Alcaldes Pedáneos (politieke autoriteiten) en enkele civiele reservisten, werden er tussen de 5.000 en 67.000 etnische Haïtianen opgepakt en afgeslacht. De doden bij deze

operatie - door Dominicanen nog steeds vaak 'el corte' (het snijden) en door Haïtianen 'kout kouto-a' (het steken) genoemd - waren voornamelijk kleine boeren, van wie velen in de Dominicaanse Republiek waren geboren (en dus Dominicaanse staatsburgers waren volgens de Dominicaanse grondwet) en sommigen wier familie al generaties lang in de Dominicaanse Republiek woonden.

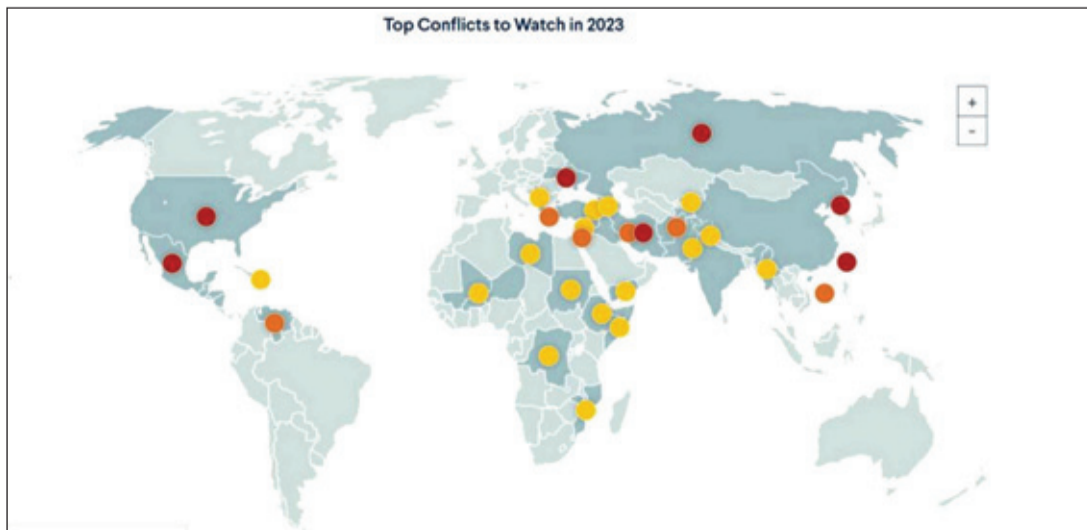
Tussen mei en september 2005 woonden bijna 3.000 Haïtianen in de Dominicaanse Republiek die werden gedepoteerd naar Haïti. Deze massale deportaties kwamen nadat er een moord plaatsvond op een Dominicaanse vrouw nabij de Dominicaans-Haïtiaanse grens. De moord leidde tot een reeks pogrom-achtige aanvallen tegen Haïtiaanse gemeenschappen. Mannen, vrouwen en kinderen

Francisco Pierre, overlevende van het bloedbad.

'Parsley', Dominicaanse film uit 2022.

Conflictzones in 2023.